

Судна дорога

Василь Барка

I

Дві неділі, дві вінечні долі,
над гризню гармат рідніли.
Хоч від гілки віолет медовий
близько брався до одвірків.

Грішник, де з навал незваних танків
близять розблиски в розбої, —
став: стріляйте! а не згоден знати
тьми з неправди гробової.

I калікою з обжинків крови,
дотерпівши смерть, як прірву,
звівся — кривду ночі відбороти:
в знаках дикістю звірину.

Вибийся з тенет: мов олень рани,
огняної — в плечі хворі.
По крижинах моря, в вибух браних,
вийди крізь метіль безкормиць...

Тінню непривітною, а встати —
з праху, з пастки навернувшись:
тінню Савла — на поріг останній,
де досвітлюються душі.

Нивами обнов, де й горе кожне,
множиться на грізний сполох:
до джерел, як птах з пожеж, чи зможе
перейти душа поволі?

Дві неділі — дві любові: в крузі
сонця й місяця взорили,
обіходячи, аж море скрушить
гріх і посклада зернини.

II

Дві неділі, — де не змовкне в ярах
океан! (і гори чули);
що одна світанний вінчик брала,
друга з полудня палючий.
Подаровано не мідну скриню,
а сердечну правду в денність.
Знов галузками садів наринуть,
ганячись, вали квітневі.

Все, що зріднене від серця — вічне;
понад океанний розпач:
буде все біліти! в зірці скличе —
жити, де зійшла, дівоча.

На безмежності по димній смузі,
переходячи, вітрильце —
свідчить, свічкове! хоч вітер змучив:
півпелюстки з бурі бризне.

Нам розділено стежки пропащі —
з вибухів, при злих руїнах...
скрізь війна: світопожежний ящер
пекла! — до країв куріла.

Морок стінами біди з безодні
від зірок стежки відрізав —
хоч трояндні відсвіти назовні
в хмарі, що пашисть, залізна.

Вже ізгой — на другім боці ночі —
до пророцтва зміг припасти...
мирний океан! стокрилля множить:
з горами, біліш від айстри.

Друга на порозі перестріла,
від його човнів і серпня,
витканого з блискавки — неділя
друга: криник! милосердна.